

[Formanden.]

De på dagsordenen opførte sager kan kun med tingets samtykke behandles i dette møde, men hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg samtykket som givet. (Ophold). Det er givet.

Man gik da først til:

Anden behandling af forslag til lov om til-læg til og ændring i lov nr. 301 af 6. juni 1946 om statens tjenestemænd.

(Første behandling findes i tidenden sp. 4546; udvalgets betænkning findes i tillæg B. sp. 3081).

Udenfor betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, det stillede ændringsforslag og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under eet.

Ordføreren (Karl Olsen): Udvalget har gennemgået lovforslaget, og et flertal indstiller det til vedtagelse her i tinget. To mindretal har afgivet særbetænkning og vil nu ved anden behandling nærmere motivere deres stilling.

Flertallet anbefaler forslaget med en enkelt ændring, der er foreslået af ministeren og tiltrådt af udvalgsflertallet. Tjenestemandslovens § 111, stk. 3, rummer en undtagelsesregel for tjenestemænd i forsvarsministeriet. Denne undtagelse bortfalder ved ændringsforslaget.

På udvalgsflertallets vegne indstiller jeg forslaget til vedtagelse.

Evald Christensen: Vi vil indtage den samme stilling til dette forslag, som vi indtog til forslaget om forsvarrets ordning forleden dag: vi vil undlade at stemme.

Svend Jørgensen: Grundlaget for dette lovforslag er den betænkning, som er afgivet af den af den højtærede forsvarsminister nedsatte kommission angående oprettelse af et forsvarsministerium i henhold til forslag til lov om forsvarrets ordning. Men forslaget til ændringer i tjenestemandsloven går noget videre end den af værnscheferne og de militære direktører afgivne betænkning.

Udover betænkningens forslag om et departement med 3 afdelinger og 10 kontorer foreslås således et 11. kontor for særlige anliggender. Dette kontor skal behandle

og tage stilling til de spørgsmål, der måtte opstå som følge af vor tilslutning til Atlantpagten. Det foreslås tillige, at dette kontor ikke skal henføres til nogen af departementets 3 afdelinger, men at dets chef skal stå direkte under departementschefen. Dette departement i departementet, som altså ikke engang er ønsket i værnschefernes og de militære direktørers betænkning, finder vi fra det radikale venstre ikke synderlig påkrævet og ikke særlig ønskværdigt.

Nyordningen kræver efter forslaget udover den nuværende normering en yderligere normering af 2 ekspeditionssekretærer, 8 fuldmægtige og 4 sekretærer, altså ialt 14 tjenestemænd mere, uden at der stilles forslag for det øvrige personales vedkommende.

Det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, at den foreslåede normering må anses for midlertidig, og at der må indhøstes en række erfaringer, før man med blot nogenlunde sikkerhed kan fastslå den endelige normering af stillingerne. På baggrund heraf synes denne ret væsentlige udfoldelse, der formentlig vil medføre en årlig merudgift på 200 000—300 000 kr., betænkelig.

Endelig synes det mærkeligt, at en sammenlægning af to ministerier til eet ministerium skulle nødvendiggøre normering af et yderligere antal tjenestemænd, medens der ikke antydes noget om, at noget af det nuværende personale vil kunne inddrages eller overgå til anvendelse andetsteds — udover bemærkningerne vedrørende §§ 909 og 941. Man turde dog have forventet, at en forenkling også kunne have medført en indskrænkning af tjenestemandstillinger, men det er altså ikke tilfældet her.

Medens der næppe kan indvendes noget væsentligt mod de foreslåede repræsentationshonorarer, som ligger på linie med, hvad der ydes i lignende stillinger, synes den foreslåede ordning af bestillingstillæggene at kunne få konsekvenser af ret omfattende art. Jeg tænker hermed især på den generelle bemyndigelse, der oprindeligt var foreslået givet den højtærede forsvarsminister til i stedet for den i tjenestemandslovens § 109 omtalte adgang til „formiddagshonorarer“ at yde bestillingstillæg til alle overordnede tjenestemænd i forsvarsministeriet, men dette er jo nu ændret til kun at omfatte tjenestemænd i forsvarsministeriet i lønningsklasserne 1 b) og 2. En anden ordning uden særlige bemyndigelser for et enkelt ministerium havde dog været at foretrække.

Det radikale venstre må derfor hævde, at man, inden man går til den foreslåede